

N:o 34.

Af Herr A. W. Wigardt: Om underdånig skrifvelse rörande rätt för de frivilliga skarpskytteföreningarne att inköpa staten tillhöriga gevär.

Bland de förnämsta färdigheter, som i krig krävas af soldaten, är skjutskicklighet. De frivilliga skarpskytteföreningarne hafva till ändamål att i farans stund, jemte armén, försvara landet emot fienden, i den mån de dertill äro duglige. Äfven för dem måste det således vara af särdeles stor vigt och nytta att genom trägna skjutöfningar under fred förvärfva sig den för kriget erforderliga skickligheten i och vanan vid skjutkonsten. Men härför fordras för dem i främsta rummet egandet af ett tillräckligt antal gevär. Föreningarne bestå emellertid till allra största delen af mindre bemedlade personer, som ej äro i stånd att utan känbar ekonomisk uppföring sjelfve förskaffa sig lämpliga målskjutningsgevär. Staten, i hvars intresse det ligger att för sitt försvar mot yttre fiender kunna påräkna så många krigsduglige och krigsöfvade medborgare som möjligt, är derföre pligtig att för detta ändamål träda emellan. Lämpligaste sättet för denna statens mellankomst torde vara, att staten för billigt pris ur sina förråd tillhandahåller föreningarne dugliga gevär till målskjutningar, om också icke sådana af allra nyaste och ändamålsenligaste slag. Såsom bekant, finnes äfven för närvarande i statens ego ett stort antal gevär af en modell, som för sin tid ansågs vara särdeles god, och som ännu, ehuru för krigsbruk föråldrad, vid målskjutningsöfningar kan med fördel användas, nemligen den s. k. Wredeska modellen.

På grund af det anförda vågar jag ödmjukeligen föreslå,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t ville besluta, att de frivilliga skarpskytteföreningarne i riket må mot en bestämd billig afgift, högst fem kronor per gevär, få inköpa staten tillhöriga mål-

skjutningsgevär af 1860 års modell, eller den s. k. Wredeska modellen, till det antal som af statens tillgång på sådana gevär medgifves.

Stockholm den 27 Januari 1879.

A. W. Wigardt.

N:o 35.

Af Herr A. Rosenquist: Om ändring eller tillägg i Kongl. förordningarne den 20 Januari 1865 och den 28 November 1873 angående frejdebetyg, som af presterskapet meddelas.

Återfall i brott är för vissa fall i strafflagen belagdt med svårare ansvars-påföljd än för brottets begående första resan och, enligt Kongl. brefvet den 13 och Svea Hofrätts universal den 31 Oktober 1820, tillkommer det ransakningsdomaren, bland annat, att söka upplysning om den tilltalades föregående lefnadsomständigheter, hvartill i främsta rummet måste anses höra att få utredt, huruvida han förut varit för brott dömd och straffad. Detta kan i många fall, derest han vill fördölja rätta förhållandet, icke ske annorledes än genom bevis från presterskapet. Det är ock i Kongl. brefvet den 11 Juli 1753 stadgadt, att kronobetjeningen, så snart någon för begånget brott gripes, skall uttaga prestbevis, hurudan den brottsliges kunskap i kristendomen är, samt huru hans lefverne och förhållande varit, hvilket bevis bör, då den brottslige för rätta ställes, hos domaren ingifvas och sedermera ransakningen åtfölja; och på det presterskapet i nämnda afseende må ega visshet, är genom Kongl. förordningen den 4 Maj 1855 föreskrifvet, att förteckningar å personer, som blifvit för gröfre brott dömda, skola af domare upprättas för att komma till presterskapets kännedom.

Men efter det i Kongl. Förordningen den 20 Januari 1865 förklarats, att i de fall, då, enligt särskilda författningar, det är presterskapet anbefaldt att med-